

ת"פ 49392/02/15 - מדינת ישראל נגד שושנה בללטי,

בית משפט השלום באילת

14 מרץ 2016

ת"פ 49392-02-15 מדינת ישראל נ' בללטי

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד זהר אזרואל ועו"ד שחר עידן
שלוחת תביעות אילת

נגד
הנאשמת:

שושנה בללטי,
ע"י ב"כ עו"ד אילן אמויאל
סנגוריה ציבורית

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה על יסוד הודאתה בשני כתבי אישום שצורפו יחדיו:

1.1 ת"פ 49392-02-15 - לפי כתב האישום, ביום 9.9.2014, הנאשמת החזיקה וניהלה באילת, בצוותא עם אחר, מקום המשמש למשחקים אסורים מסוג "פירות", ללא היתר או רישיון עסק כדין.

הנאשמת הורשעה בעבירות של החזקת מקום להימורים או הגרלות לפי סעיף 228 רישא לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") וניהול עסק ללא רישיון לפי סעיף 4 לחוק רישוי עסקים התשכ"ח-1968 (להלן: "חוק רישוי עסקים").

1.2 ת"פ 50662-12-15 - לפי כתב האישום, ביום 24.6.2014, הנאשמת ארגנה וערכה משחק אסור במקום שהוחזק ונוהל על ידי אחר, באמצעות הפעלת שש עמדות הימורים "מולטי גיים", שהינם וריאציות של מכונת הפירות המכאנית.

הנאשמת הורשעה בעבירות של הגרלות והימורים אסורים לפי סעיף 225 לחוק העונשין וניהול עסק ללא רישיון לפי סעיף 4 לחוק רישוי עסקים.

2. הצדדים הציעו לבית המשפט ענישה מוסכמת של מאסר למשך 3 חודשים, אשר ירוצה במידה והנאשמת תעבור על העבירות בהן הורשעה בתוך 3 שנים. עם זאת, הצדדים נותרו חלוקים בסוגית חיובה של הנאשמת בתשלום של 5,000 ₪, מכוח ההתחייבות שהוטלה עליה ביום 27.7.2014, בפסק דין שניתן בעניינה בבית המשפט השלום באילת (ת"פ 13225-06-13).

עמוד 1

טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה, עו"ד זוהר אזרואל, ביקשה לאשר את ההסדר ולחייב את הנאשמת בתשלום דמי ההתחייבות. נטען כי הנאשמת ביצעה את העבירות נשוא ת"פ 49392-02-15 כחודש וחצי בלבד לאחר שניתן בעניינה פסק הדין ללא הרשעה בשל ביצוע עבירות דומות, דבר המלמד על זלזול מצדה במערכת המשפט. התובעת הפנתה לע"פ 49/80 **עמוס מסילתי נ' מדינת ישראל** (16.6.80), שם נקבע כי מאסר מותנה יופעל כל אימת שהתנהגותו הפלילית של הנאשם כוללת בחובה את היסודות של עבירת התנאי, אף אם הורשע בעבירה לפי סעיף חיקוק אחר. המאשימה טענה כי ניתן להחיל עקרון זה לעניין הפעלת התחייבות כספית. לנוכח גילה, מצבה הבריאותי והכלכלי של הנאשמת, ביקשה המאשימה לכבד את ההסדר בנוגע למאסר המותנה, ולחייב את הנאשמת בתשלום דמי ההתחייבות, בפריסה לתשלומים.

4. ב"כ הנאשמת, עו"ד אילן אמויאל, ביקש לכבד את ההסדר, אך להימנע מחיוב הנאשמת בתשלום דמי ההתחייבות. נטען כי העבירות בהן הורשעה הנאשמת בהליך דנא, לא עמדו בבסיס הטלת ההתחייבות בפסק הדין (ללא הרשעה) מיום 27.7.2014, היות וזו הוטלה בגין עבירה לפי סעיף 225 לחוק העונשין, ואילו בהליך דנא הורשע הנאשמת בעבירת החזקת מקום להימורים או הגרלות לפי סעיף 288 לחוק העונשין, בעוד שהעבירה האחרת לפי 225 לחוק העונשין בוצעה טרם הטלת ההתחייבות. לזכות הנאשמת צוין כי היא קיבלה על עצמה אחריות לביצוע העבירות לפי שני כתבי האישום ואין לה הרשעות קודמות. נטען כי הנאשמת, ילידת 1952, מתקיימת מקצבת המוסד לביטוח לאומי ומתקשה לממן לעצמה תרופות ומזון. בנסיבות אלה, ביקש ב"כ הנאשמת להסתפק במאסר מותנה, מבלי לחייבה בתשלום דמי ההתחייבות.

5. הנאשמת מסרה כי היא אישה מאד חולה, וביצעה את המעשים כדי לקנות לחם. לדבריה היא מתקשה למצוא עבודה, אך אינה עוסקת עוד בתחום ההימורים והגרלות.

דין ומסקנות

מתחם העונש ההולם

6. הנאשמת הורשעה בשל ביצוע מספר עבירות, ששזורים ביניהן קווי דמיון ברורים, אך כל אחד מהאישומים מתייחס למעשים שונים במועדים שונים. משכך, נכון לראות כל אחד מאירועי כתבי האישום כאירוע נפרד, המצדיק התייחסות עונשית נפרדת (סעיף 40ג לחוק העונשין). עם זאת, בשים לב לטיב ואופי המעשים, נסיבות ביצוע העבירות וסעיפי האישום, לא מצאתי הצדקה לקבוע מתחם שונה בהיקפו לכל אחד מהאירועים.

7. לצד כל אחת מהעבירות של עריכת משחקים אסורים והחזקת מקום להימורים והגרלות נקבע עונש מרבי של 3 שנות מאסר (או כפל הקנס האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין). לצד עבירה של החזקת עסק

ללא רישיון עסק נקבע עונש מרבי של 18 חודשי מאסר.

עיקרן של עבירות משחקים אסורים, הגרלות והימורים נעוץ בפגיעה החברתית שבהשתתפות בסוג זה של פעילות. בביצוע עבירות אלו **נפגעים ערכים חברתיים** של הגנה על מוסר העבודה בשל התמכרות למשחקים אסורים, שיבוש שגרת חיו של אדם ומשפחתו, פגיעה כלכלית של הפרט והחברה בכללותה שנאלצת לשאת בנטל הדאגה לכל אלה שאיבדו את הונם בהגרלות והימורים. מדובר בפעילות הפוגעת בתקנת הציבור והציבור ניזוק ממנה כל אימת שהיא קיימת (ראו: גבריאלי הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ד', עמ' 261).

עבירות של משחקים אסורים מובילות לביצוע עבירות נוספות בתחומי הרכוש, המסים והלבנת הון (ע"פ 6474/03 **מלכה ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(3) 721).

8. **עצמת הפגיעה** במקרה דנא הינה ברף גבוה, היות והנאשמת החזיקה והפעילה מקום שנועד לעריכת משחקים אסורים באופן שיטתי ומתמשך.

9. **במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** (סעיף 40ט לחוק העונשין) יש לציין כי הנאשמת עסקה במשחקים אסורים במועדים שונים. ביום 24.6.2014, ארגנה וערכה משחק אסור וניהלה את המקום בו נערכו המשחקים ללא רישיון. ביום 9.9.2014, החזיקה וניהלה בצוותא עם אחר, מקום בו נערכו משחקים אסורים ללא רישיון. מדובר בעבירות שתוכננו היטב. הנאשמת הייתה מודעת לאיסור הטמון במעשיה ועל אף זאת לא נמנעה מכך. ביצוע העבירות גרם, קרוב לוודאי, לנזק ממוני לכל אלה שהתפתו לקחת חלק במשחקי הגרלות והימורים, שהסיכוי ההסתברותי לזכייה בהם נמוך בהרבה מסיכוי להפסד כלכלי. הנזק הפוטנציאלי שעלול להיגרם לכל אלה המתמכרים למשחקים אסורים יכול להגיע בקלות לאבדן כל הונם, עד כדי שהם ומשפחתם יפלו כנטל על הציבור בכללותו.

נטען כי הסיבה שהביאה את הנאשמת לבצע את העבירות הינה מצוקה כלכלית קשה, אך לא הוצגו מסמכים בעניין זה. לא נגרעה יכולתה של הנאשמת להבין את מעשיה ואת הפסול הברור שבהם ובכל עת ובעיקר לאחר שניתן פסק דין בעניינה ביום 27.7.2014, היא יכלה להימנע ממעשיה מבלי שעשתה זאת. לא נשמעה טענה לעניין מצוקה נפשית או קרבה לסייג לאחריות פלילית.

10. **בחינת מדיניות הענישה הנהוגה** באירועים דומים מלמדת כי לרוב נפסקו תקופות מאסר של עד 12 חודשים (חלקם על תנאי), בצירוף ענישה כלכלית. ראו למשל: רע"פ 7064/12 **אור פנדו נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.10.2012) - 5 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 4,000 ₪; ע"פ 6889/11 **מדינת ישראל נ' אליין עובד ואח'** (ניתן ביום 14.5.2012) - 12 חודשי מאסר בפועל וקנס בסך 300,000 ₪ לצד חילוט רכוש וכספים; רע"פ 9140/99 **עמוס רומנו ואהרון בבאני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4.9.200), פ"ד נד(4) 349 - לנאשם 1 קנס בסך 5,000 ₪ ו-30 ימי מאסר על תנאי ולנאשם 2- קנס בסך 2,500 ₪ ו-30 ימי מאסר על תנאי; עפ"ג (מח' מרכז) **גורג יחזקאל בסון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.12.2014) - 9

חודשי מאסר בפועל, קנס בסך 10,000 ₪ וחילוט כספים שנתפסו; ת"פ (ראשל"צ) 4151-06-15 **מדינת ישראל נ' ויקטוריה גולדנברג ואח'** (ניתן ביום 7.1.2016) - לנאשמת 1 - 4 חודשי מאסר על תנאי, לנאשם 2- 5 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 4,000 ₪ לצד חילוט הכספים שנתפסו; ת"פ (ק"ג) 5767-12-12 **מדינת ישראל נ' רועי אביטבול** (ניתן ביום 2.10.2013) - קנס בסך 2,000 ₪ לצד חתימה על והתחייבות בסך 10,000 ₪; בת"פ (אי) 45964-09-12 **מדינת ישראל נ' עמרם זינו ואח'** (ניתן ביום 26.2.2013) - 6 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 5,000 ₪ וחתימה על התחייבות בסך 10,000 ₪; ת"פ (ראשל"צ) 6655-03-10 **מדינת ישראל נ' איתי יצחק פז** (ניתן ביום 26.10.2011) - 9 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 10,000 ₪; ת"פ (אי) 21410-05-10 **מדינת ישראל נ' שלומי אפרגן** (ניתן ביום 1.2.2011) - 6 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 1,500 ₪ וחילוט הכסף שנתפס; ת"פ (נת) 15112-07-09 **מדינת ישראל נ' בנימין יאגודייב** (ניתן ביום 27.6.2010) - 6 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 4,000 ₪; ת"פ (ת"א) 6683/08 **מ.י. מדור תביעות פלילי ת"א נ' מאור הדר** (ניתן ביום 20.1.2010) - 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, 6 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 4,000 ₪ וחילוט הכסף שנתפס; ת"פ (אי) 1104/03 **מדינת ישראל נ' שוקרון מימון** (ניתן ביום 17.10.2004) - 45 ימי מאסר וקנס בסך 1,880 ₪.

11. מכל המקובץ, באתי למסקנה כי מתחם העונש ההולם ביחס לכל אחד מאירועי כתבי האישום, בנסיבות המפורטות, הינו בין מאסר מותנה לבין 10 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה כלכלית. לא מצאתי הצדקה לחריגה ממתחם הענישה לקולה או לחומרה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

12. הנאשמת, ילידת 1952, ללא הרשעות בעברה, קיבלה אחריות על מעשיה, הודתה בשני כתבי אישום וחסכה מזמנו של בית המשפט. לצד כל אלה, הבאתי בכלל חשבון את מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשעה, ריבוי העבירות ואופיין, והצורך לנקוט מדיניות ענישה שיהא בה כדי להוקיע משורש את תופעת ניהול המשחקים האסורים על כל השלכותיה השליליות על הפרט והחברה. הבאתי בחשבון כי נגד הנאשמת התנהל בעבר הליך פלילי, במסגרתו נקבע כי ביצעה עבירה של הגרלות והימורים אסורים לפי סעיף 225 לחוק העונשין, אך לא הורשעה, ובשל כך חויבה מכוח סעיף 72(ב) לחוק העונשין להימנע מביצוע עבירה דומה בתוך שנה מיום 27.7.2014. בנסיבות אלה יש מקום לתן משקל ראוי להרתעת הנאשמת, כמו גם אחרים כמותה, מלשוב ולבצע עבירות דומות בעתיד.

13. מכל המקובץ עד כאן, שקלתי את טיעוני הצדדים, בחנתי את האיזונים בין אינטרס הציבור אל מול נסיבות המקרה, מצאתי כי העונש המוצע מצוי במתחם הענישה ההולם והמתאים בנסיבותיה של הנאשמת, ועל כן אינני רואה לסטות מהסדר הטיעון ואינני רואה בו חריגה בלתי סבירה מנורמת ענישה ראויה.

דינה של ההתחייבות

14. כפי שציינתי, נתגלעה מחלוקת בין הצדדים באשר לחיוב הנאשמת בדמי ההתחייבות בסך 5,000 ₪, שהוטלו עליה מכוח פסק דין (ללא הרשעה) מיום 27.7.2014, במסגרתו נקבע כי הנאשמת ביצעה עבירה של הגרלות והימורים אסורים לפי סעיף 225 לחוק העונשין.

15. המחלוקת שהציגו הצדדים עוררה שתי שאלות:

האחת, האם ניתן להימנע מחיוב בתשלום דמי ההתחייבות בדרך של הארכת תקופת ההתחייבות?

השנייה, האם ניתן לחייב בתשלום דמי ההתחייבות כאשר ההרשעה אינה כוללת את אותה העבירה בשלה הוטלה ההתחייבות?

16. באשר לשאלה הראשונה, סבורני כי לא ניתן להאריך את תוקפה של ההתחייבות, שכן להבדיל מהאפשרות להארכת תקופת מאסר מותנה או חידושה, המעוגנת בסעיפים 56 ו-85 לחוק העונשין, אין הסדר מקביל להארכת תקופת ההתחייבות להימנע מביצוע עבירה וחזקה על המחוקק כי לו חפץ בכך היה מתיר זאת מפורשות. הנה כי כן, בהיעדר הוראת חוק מפורשת, אין לבית המשפט הדן בהליך המשפט המאוחר הסמכות להתערב בפסק דין (או בגזר דין) שנתן בית משפט בהליך קודם, במסגרתו קבע את ההתחייבות להימנע מעבירה, ועל כן לא ניתן לצוות על אי הפעלתה של התחייבות שהוטלה בגזר דין סופי של מותב אחר (ראו: יורם רבין ויניב ואקי, "דיני עונשין", מהדורה שלישית, 2014, כרך ג', עמ' 1765).

עוד בעניין זה, ראו קביעת בית המשפט המחוזי בתל אביב בע"פ 70683/06 **מדינת ישראל נ' מרקין אלכסנדר** (ניתן ביום 7.3.2007):

"אכן, ייתכנו מקרים בהם חרף העדר הסדר חקיקתי מפורש, יהיה בית המשפט רשאי להחיל הסדר חקיקתי הנלמד מנושא דומה, הגם שהמחוקק לא מצא להחילו מפורשות. עם זאת, מדובר במקרים בהם הצדק והגיונם של הדברים מחייב לעשות כן. לא כן במקרה דנן.

לא בכדי קבע המחוקק כי בבואנו להפעיל מאסר על תנאי, עדיין מסור לבית המשפט שיקול הדעת, אם אכן יש מקום לשלוח את הנאשם אחר סורג ובריח, בגין עבירה נוספת. לעיתים מדובר בביצוע עבירה או בנסיבות, אשר בית המשפט מוצא לנכון ליתן לנאשם הזדמנות נוספת. לכן, ולא בכדי, תנאי להארכת תקופת התנאי, לפי סעיף 56 לחוק העונשין, הוא שבית המשפט '...לא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר...'. דהיינו, שבית המשפט סבר כי אין מקומו של הנאשם בכלא, חרף העבירה הנוספת שעבר.

שונים הדברים בבואנו לדון בשאלה של תשלום כספי. כאן, אין מדובר בשלילת חירותו של אדם, אלא בחיוב כספי אשר בית המשפט מצא לנכון להטילו על תנאי בהליך הקודם, והמהווה, כפי שהובא לעיל, כעין 'קנס על תנאי'.

משכך, אין הצדקה להארכת תוקפה של התחייבות כספית שכזו."

17. באשר לשאלה השנייה, לענין הפעלת התחייבות, סבורני כי בבוא בית המשפט לקבוע האם הנאשם שלפניו ביצע עבירה נוספת במהלך תקופת ההתחייבות שנכללה באותה התחייבות להימנע מעשותה, להחיל את המבחן הנוהג לענינו של "אותו מעשה" הנהוג בקשר לטענה "כבר הורשעתי/זוכיתי" (קדמי, "על סדר הדין בפלילים הדין בראי הפסיקה", חלק שני, כרך ב', מהדורה מעודכנת 2009, עמ' 1755).

הוזה אומר, ה"עבירה נוספת" שיש בה כדי לחייב בדמי ההתחייבות היא כל עבירה הכוללת במסגרתה את העבירה הנוספת המסוימת שקבע בית המשפט שהטיל את ההתחייבות, אך גם עבירה חמורה מזו שבוצעה לראשונה וכוללת את רכיביה. לשון אחר, ביצוע עבירה חמורה יותר, שכלולים בה יסודות העבירה הקלה יותר בתוספת נסיבות מחמירות, עולה כדי הפרת ההתחייבות שלא לעבור את העבירה הקלה יותר (ראו: ע"פ 3250/90 חליל שוקרי בקרי נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(1) 403; עמ"ק (קריאות) 926/05 מדינת ישראל נ' עבד אלרחמן איוב (ניתן ביום 24.12.2006)).

בע"פ 49/80 עמוס מסילתי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.6.1980), התייחס בית משפט העליון לשאלת ה"עבירה נוספת" לצורך הפעלת מאסר על תנאי, וסבורני כי הדברים יפים גם להתחייבות, כך:

"התנאי יופעל רק אם הנאשם לא למד לקח, חזר לסורו, ובהתנהגותו הפלילית חזר ועבר את עבירת התנאי. מכאן מתבקשות שתי מסקנות הנוגעות לענינו: ראשית, המבחן להפעלת התנאי אינו מבחן טכני-פורמלי אלא מבחן מהותי-עניני. השאלה אינה אם הנאשם הועמד לדין והורשע בעבירה המפורטת בתנאי (התנאי "גניבה" - ההרשעה "גניבה"), אלא השאלה היא אם התנהגותו הפלילית של הנאשם (עליה הועמד לדין והורשע) מקיימת את היסודות של עבירת התנאי."

הנה כי כן, טיבה של התחייבות הינה כמעין קנס על תנאי. כאשר בית המשפט קובע כי נאשם לא ירצה עונש מותנה אלא אם יעבור עבירה לפי סעיף מוגדר בחוק, הרי יופעל התנאי לא רק כאשר הנאשם יעבור מחדש עבירה זהה לזו שפורטה בתנאי, אלא גם אם יעבור כל עבירה אשר המעשה, הניסיון או המחדל המוגדרים בה כוללים את היסודות של העבירה המפורטת בתנאי. אין מדובר במבחן טכני-פורמלי אלא עניני-מהותי. דהיינו, יש לבחון האם התנהגותו הפלילית של נאשם בעטיה הורשע מקיימת הלכה למעשה ובאורח מהותי את יסודות עבירת התנאי, כי אז יופעל התנאי גם אם אין זהות טכנית בין העבירות על פי מספרי סעיפי העבירות שבספר החוקים.

18. בענין שלפניי, הנאשמת חתמה על כתב התחייבות להימנע מביצוע עבירות נוספות, לאחר שנקבע כי ביצעה עבירה של הגרלה והימורים אסורים לפי סעיף 225 לחוק העונשין. כחודש וחצי בלבד לאחר מכן ביצעה הנאשמת עבירה של החזקת מקום להימורים או הגרלה לפי סעיף 228, בגינה הורשעה בהליך זה.

העבירה לפי סעיף 225 לחוק העונשין נעוצה בארגון או בעריכה של משחקים אסורים, הגרלות והימורים.

האיסור על ארגון או על עריכה של פעילות מסוג זה נועד לסכל את עצם קיומה. בהיעדר יד מארגנת, לא ניתן יהיה לקיים פעילות שכזו. למעשה, די בעצם ארגונם או עריכתם של המשחקים האסורים כדי לספק את דרישת היסוד העובדתי, לצד יסוד נפשי של מחשבה פלילית - מודעות להתנהגות ולנסיבות.

העבירה לפי סעיף 228 לחוק העונשין מיועדת למנוע את ההשתתפות במשחקים אסורים, הגרלות והימורים. ההנחה כי בהיעדר מקום ייעודי לעריכת המשחקים האסורים, יימנעו או ייפגעו ארגונם ועריכתם של משחקים אלה. הנה כי כן, החזקה או ניהול של מקום לעריכת משחקים אסורים מעידה על מעורבות עמוקה יותר בארגון הפעילות האסורה. מי שמחזיק או מנהל מקום המשמש לפעילות של משחקים אסורים מקורב יותר לאותה פעילות מאשר זה שמארגן או עורך את המשחקים. די בעצם החזקה או ניהול מקום לצורך משחקים אסורים כדי לספק את דרישת היסוד העובדתי, לצד יסוד נפשי של מחשבה פלילית - מודעות להתנהגות ולנסיבות.

19. הנה כי כן, שתי העבירות המוזכרות כוללות יסוד עובדתי של זיקה למשחקים אסורים, כאשר זו חזקה יותר בעבירה לפי סעיף 228 לחוק העונשין, נוכח החזקה וניהול של מקום ששימש לעריכת משחקים אסורים. הנאשמת ביצעה עבירה זו כחודש וחצי בלבד לאחר חתימתה על ההתחייבות. בנסיבות אלה, באתי למסקנה כי בחינה עניינית, מהותית ותכליתית של מעשי הנאשמת, מובילה למסקנה כי קיימת זהות נורמטיבית של הרכיבים הכלולים בשתי העבירות שביצעה הנאשמת, הן באשר ליסוד העובדתי והן באשר ליסוד הנפשי, באופן שיש לחייבה בתשלום דמי ההתחייבות. הטלת ההתחייבות נועדה להיאבק במועדות הנאשמת שלפני לאותו סוג של עבירות, ועל כן עבירות בעלות גרעין זהה של רכיב התנהגותי ייחשבו ככאלה שיש להפעיל בגין את ההתחייבות.

נוכח מצבה הכלכלי הנטען, תישא הנאשמת בדמי ההתחייבות בפריסת תשלומים רחבה.

העונש המתאים לנאשמת

20. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, מצאתי להשית על הנאשמת את העונש הבא:

מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים. הנאשמת תישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום תעבור על כל אחת מהעבירות בהן הורשעה: החזקת מקום להימורים או הגרלות לפי סעיף 228 רישא לחוק העונשין; ניהול עסק ללא רישיון לפי סעיף 4 לחוק רישוי עסקים והגרלות והימורים אסורים לפי סעיף 225 לחוק העונשין.

הפעלת התחייבות - אני מחייב את הנאשמת לשאת בדמי ההתחייבות בסך ₪ 5,000, בהתאם לכתב ההתחייבות עליו חתמה בעקבות פסק הדין בת"פ 13225-06-13 מיום 27.7.2014 בבית המשפט השלום באילת. דמי ההתחייבות ישולמו ב-25 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, כאשר תשלום ראשון ישולם ביום 10.4.2016 ויתר התשלומים מדי 10 לכל חודש שלאחר מכן, שאילולא כן תיאסר הנאשמת למשך 15 ימים.

מוצגים - הכסף שנתפס יחולט לטובת אוצר המדינה. יתר המוצגים יושמדו/יחולטו/יושבו לשיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור על פסק הדין תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ד' אדר ב' תשע"ו, 14 מרץ 2016, במעמד הצדדים.